ema teise käe punaksest lahti lasknud
ja maha kukkunud. Maha kukkudes
oli kirves, mis kuuepikkuse vahel jalg
pistlind purustanud, nõnda et pea kin
oli heitnud. — Varga ütelus oli lõikes
läinud et ta kolme surma pidi surm
ma, ehmine oli üks nõelamine, tein
mahakukkumine ja kolmas kirve
hoop. ——

Üldmad seisva jutu[n]dele olen püüdnud mi
jõnad nõnda üleskirjutada, kuda just-
juures ofa Laiuse kihelkonna rahvast-
peagib.[1] kõperes ka veel mõned üksjuud lau
nida pahnaga iga päevases peakimises ütle
Jäneuse laulab reax heinamaal, sead põld
heina.[2] illiga vraatab ja Ma vraatan kerves.
Kerves õa jaares maas. Kas kambri ukse
vaakis ? Jah vaakis. Kus püüi vaas ? Tuu
maas, laastude peal. Kuhu ja (läks) läed ? M
läen kolitoa juure. (kooli tua.) Lahe (lase) o
loom, ä (ära) kiss, rebi, wedi. — edespidi veel.

Terwitades / Heinrich Käär Laiuselt

1. Laiuse-kihelkonnast. Saatnud Heinr. Käär.
Saadud 1. Nov. 88.

Austatud hra Dr. Hurt! (4x)

Olamad seisavad luges on Eestlaste, päris orja
augne, kui kuhja kõp alles alalõpmata tee-
tegijate turjala tuhandid laadus, mida need ka
pühalikus kurtusega, aga hirmuga, kõik kannu
tama pidavad. Alustab luges on siis nõnda seli-
vüis põlve, juba meie ejnanemate seast juba
dasti ärmanud, kuna nüüd mina teda paberile
jälgesin tähendada ja Teie Austa wanavara
korjandusesse saata. Tema väärdus kohta
olen aga vahilane. Ehk on aga praegune saatus
kaganate sarnane, mis tuul juba kord ivadest
eemale on pulunud ja sellepärast ka enam
ivadega seos ei sünni seada. Palun siis Austatud
kasamaistest teda uuesti tunlamisele võtta.

— Kõik olnud Eestis, ühes mõisas, väga
kuri ajamant, tema vüis olnud alati, igapäev,
töö inimesi urnaplaastriga pinsldada.
Et peremisenes töölistele süüdi leida - hulkumi
ta kommisenest — õhtuni, ühest — välja ajast teisi